

30 март 1988 – Добр. 2
4 април 1988 – Добр. 2

борис
априлов
*
**ЛУДОТО
ХВЪРЧИЛО**
*
пиеса
за
деца
*
1988

ЛИЦА

по реда на появяването им:

Бухалът
Зайчето
Таралежът
Лисицата
Вълкът
Мечокът

Влиза Зайчето.

Но то не влиза както си знаем, по обикновен начин. Зайчето е понесло огромно пъстро хвърчило, може да се каже, че хвърчилото е заело половината сцена: корпус, уши, опашка.

Зайчето /пее си монотонно/:

Сега ще пуснем хвърчилото.

Сега ще пуснем хвърчилото.

Сега ще пуснем хвърчилото.

Докато си пее, то подрежда своята "игралка". Готви се да я пусне по посоката на вятъра.

Сега ще пуснем хвърчилото,
да литне заедно с вятъра.

Чак сега забелязваме, че в единия ъгъл на сцената стърчи Бухалът.

Бухалът. Зайче, какво правиш?

Зайчето /в чудесно настроение/. Ще видиш.

Пее си:

Сега ще пуснем хвърчилото.

Сега ще пуснем хвърчилото,
да литне заедно с вятъра.

Бухалът. Какво е това?

Зайчето. Ще видиш.

Бухалът. И какво ще стане?

Зайчето. Само да духне вятърът.

Вятърът се появява, ушите и опащата на хвърчилото затрептяват.

Зайчето /с повишено настроение/. Сега ще пуснем хвърчилото, чилото, чилото. Чило-чило-чилото. Хвърчилото!

Докато разиграва думата "хвърчило" Зайчето подлага на вятъра игралката си, тя е поета и полетява вляво и нагоре, изчезва от зрителното ни поле.

Зайчето /отпуска внимателно дебелото влакно/:

Сега ще пуснем хвърчилото.

Чилото, чилото.

Хвър-хвър-хвърчилото... Бухльо, как си?

Бухалът /загледан в посоката/. Че то, какво стана? То лети по-добре от мен. Уж аз съм птицата, пък то лети по-добре от мен.

З а й ч е т о. Ехааааа! /Дърпа влакното./ Голям кеф! /Отпуска още влакно./
Виж го, отива при облаците!

Б у х а л ъ т /многозначително/. А ти – тук.

З а й ч е т о. Тук, ама хвърчилото ми е горе.

Б у х а л ъ т. Но ти – тук.

З а й ч е т о. Но то – там! Лети!

Б у х а л ъ т /многозначително/. То – горе, но ти, такава...

З а й ч е т о. Аз – такава, но то, както виждаш – такава!

Сега ще пуснем хвърчилото...

Влиза Таралежът.

Т а р а л е ж ъ т /гледа към хвърчилото/. Това какво е?

З а й ч е т о /весело/. Хвърчило!

– Твое ли е?

– Цялото!

– Откъде го имаш?

– Татко и мама ми го направиха.

– Може ли малко и аз?

З а й ч е т о /подава му влакното/. Но да не го изтървеш.

Т а р а л е ж ъ т. Няма.

З а й ч е т о. Внимавай, много дърпа!

Т а р а л е ж ъ т. Голям кеф!... Много хубаво нещо!...

З а й ч е т о. Нали? Дай сега.

Т а р а л е ж ъ т. Какво?

З а й ч е т о. Дай си ми го.

Т а р а л е ж ъ т. Не

З а й ч е т о. Какво?

Т а р а л е ж ъ т. Хареса ми.

З а й ч е т о /с известно подозрение/. То е мое.

Т а р а л е ж ъ т. БЕШЕ твое.

З а й ч е т о. Какво?

Т а р а л е ж ъ т. Сега е мое.

– Как твое?

– Така, мое.

– Ми то си е МОЕ.

– Вече не е ТВОЕ, а МОЕ!

З а й ч е т о. Искаш да кажеш, че... /Заплаква./ Дай си ми хвърчилото!...

Т а р а л е ж ъ т. Колко си ми е хубаво моето хвърчило! /Зайчето плаче./

Млъкни! /Зайчето плаче./ Не ти ли е достатъчно, че ти позволявам да го гледаш?

/Зайчето плаче./ Ето го, лети, гледай го! Позволявам ти!

Зайчето плаче.

Влиза Лисицата.

Л и с и ц а т а. Кой плаче тук? Да видим, кой плаче?

З а й ч е т о. Взеха ми хвърчилото.

Л и с и ц а т а. Кой ти взе хвърчилото?

З а й ч е т о. Таралежът ми взе хвърчилото.

Л и с и ц а т а. Таралеж, ти защо му взе на туй хубаво зайче хвърчилото?

Т а р а л е ж ъ т. Ми, де да знам, взех му го. Ти да си, няма ли да му го вземеш?

Л и с и ц а т а. Как да му го взема? Нали си е негово? /Поглежда нагоре./ Много хубаво хвърчило. Как само хубаво хвърчи. Гледайте, гъделичка облаците. Пък, красиво, нашарено! Кой го направи туй хубаво хвърчило?

З а й ч е т о. Мама и татко.

Л и с и ц а т а. Таралеж, ти харесваш ли го?

Т а р а л е ж ъ т. Затуй си го взех.

Л и с и ц а т а. Я дай малко.

Т а р а л е ж ъ т. Защо?

Л и с и ц а т а. Да го подържа, да му се порадвам. Бързо, че нямам време, работа ме чака. Дай де, какво ме гледаш?

Т а р а л е ж ъ т. Ти наистина ли нямаш време?

Л и с и ц а т а. Никак, много бързам, имам важна работа.

Т а р а л е ж ъ т. Щом бързаш, ще ти го дам за малко. Дръж здраво.

Лисицата взима влакното от Таралежа.

Л и с и ц а т а. Много дърпа.

Т а р а л е ж ъ т. Дърпа я.

Л и с и ц а т а. Хубаво нещо е да си имаш хвърчило. Не мога да разбера досега как съм живяла без хвърчило.

Т а р а л е ж ъ т /неспокойно/. Хайде.

– Какво?

– Върни ми го.

– Кое?

– Хвърчилото. Нали му се нарадва?

– Ами, никога няма да му се нарадвам.

– То си е мое.

– Еее!...

– Това хвърчило е мое. Откакто се помня то си е било мое.

Л и с и ц а т а. Бухале, това хвърчило нали не е негово, а е мое?

Б у х а л ъ т /сепва се/. Така е.

Л и с и ц а т а. Чу ли кво каза бухалът? Това хвърчило е мое.

З а й ч е т о /извиква/. Нищо подобно!

Л и с и ц а т а. Ти мълчи!

Т а р а л е ж ъ т. Мое е! Аз ти го дадох. Преди малко ти дадох влакното да го подържиш. Ти искаше да се порадваш на хвърчилото и аз ти казах: добре тогава, порадвай му се на хвърчилото, щом имаш работа и бързаш.

Л и с и ц а т а. Сега нямам работа. Бухале, имам ли работа?

Б у х а л ъ т. Не.

Л и с и ц а т а. Видя ли, че нямам работа.

Т а р а л е ж ъ т /крещи/. Искам си хвърчилото!

З а й ч е т о. То е мое!

Л и с и ц а т а. Ееее, ма вие не ме оставяте да се радвам на хвърчилото си. То е отишло на небето, още малко и ще влезе сред облачетата.

Т а р а л е ж ъ т. Лисицо, дай поне да го подържа.

– Не може.

– Мъничко.

– Хич!

Т а р а л е ж ъ т. То беше мое. Питай бухала. Бухале, сложи ръка на сърцето си и кажи, лисицата не взе ли това хвърчило от мен?

Тишина. Пауза.

Б у х а л ъ т /най-после/. Хвърчилото е нейно.

Л и с и ц а т а. Видя ли бе, таралеж такъв!

Ядосано започва да навива влакното, прибира хвърчилото на сцената.

Л и с и ц а т а. Бухале, ела.

Бухалът се приближава.

Л и с и ц а т а. Пиши.

Б у х а л ъ т /започва да пише върху хвърчилото/. Това хвърчило принадлежи на лисицата.

Л и с и ц а т а /ядосано/. Сега видяхте ли на кого принадлежи хвърчилото?

З а й ч е т о. То си е мое!

Л и с и ц а т а. Стига бе, ти пък какво се месиш?

Пуца хвърчилото по вятъра, отпуца влакно, хвърчилото се отдалечава, изчезва вляво и нагоре.

Зайчето плаче.

Влиза Вълкът.

В ъ л к ъ т. Добър ден.

Л и с и ц а т а. Добър ден.

В ъ л к ъ т. Какво става тук? Този що реве?

З а й ч е т о. Хвърчилото ми!

Т а р а л е ж ъ т. То е МОЕ!

В ъ л к ъ т. Какво хвърчило? Къде?

Л и с и ц а т а /сочи с глава/. Виж какво хубаво хвърчило си имам.

Вълкът поглежда нагоре.

В ъ л к ъ т /удивено/. Ееее-га ти хвърчилото! Много хубаво хвърчило, бе!

Дай.

Л и с и ц а т а. Какво?

В ъ л к ъ т. Дай ми го!

Вълкът хваща влакното.

Л и с и ц а т а /извиква/. Не!

В ъ л к ъ т. Дай!

Л и с и ц а т а. Ти искаш да ми го вземеш.

В ъ л к ъ т. Хайде сега, ще вземем да си взимаме хвърчилата! Друга работа си нямаме – ще си взимаме хвърчилата.

Л и с и ц а т а. Да де, на теб защо ти е хвърчило.

В ъ л к ъ т. Кво ще го правя.

Вълкът грабва влакното от ръцете на Лисицата.

Л и с и ц а т а /подмазвачески/. Виждаш ли как хубаво хвърчи моето хвърчило?

В ъ л к ъ т. Голямо удоволствие.

Вълкът тегли влакното в такта на зараждащата се музика, играе си с полета на хвърчилото. Ние не виждаме полета /а възможно е и да го видим/, но

разбираме по вдигнатите нагоре лица и по танца, че Вълкът изпитва неземно удоволствие. Следва интересно шоу от нежност, макар че някои от участниците са грубияни.

Вълкът /пее и танцува/:

Ех, че хубаво хвърчило
шари по небето!
От жълтило и синило
грее му лицето.
Хвър натам,
хвър насам, -
хвър насам-натам-насам.
Ту върви,
ту стои,
тъй стои, че сякаш спи.

Вече запяват всички:

Ех, че хубаво хвърчило
шари по небето!
От жълтило и синило
грее му лицето!

Всички танцуват и пеят:

Ту върви,
ту стои,
тъй стои, че сякаш спи.
Хвър натам,
хвър насам,
хвър натам-насам-натам!

Сега вече танцуват опиянени само от музиката.

Прекъсват танца.

Тишина.

Оглеждат се. Действителността и взаимоотношенията им се експонират.

Л и с и ц а т а. Даи сега.

Вълкът. Какво?

Л и с и ц а т а. Хвърчилото.

Вълкът. Не.

Л и с и ц а т а /уж наивно/. Защо?

Вълкът. Хич.

Л и с и ц а т а /нервирано/. Вълко, туй хвърчило е мое!

Вълкът. Не.

З а й ч е т о. Хвърчилото е мое!

Вълкът. Ти пък какво се месиш!

Зайчето заплаква.

Вълкът. Млъкни!

З а й ч е т о. Хвърчилото ми!

Л и с и ц а т а. Ето, да питаме Бухала. Бухале, кажи на Вълка това хвърчило мое ли е или не е мое?

Бухалът мълчи.

Вълкът. Бухале, ти чуваш ли кво те питам? На кого е хвърчилото?

Бухалът /след още малко пауза/. Твое.

Лисицата. А!

Вълкът. Чухте ли?

Зайчето. То е си е мое!

Лисицата. Там пише!

Вълкът. Къде пише?

Лисицата. На самото хвърчило си го пише.

Вълкът /ядосано/. Да видим!

Вълкът започва бързо да издърпва хвърчилото. Красивото пъстро хвърчило отново се появява в зрителното ни поле и ни завладява с фееричността си.

Лисицата /оживено/. Ето! Пише! Бухалът го написа. Че е мое. Моето име! Всички видяха.

Вълкът. Чакай!

Лисицата. Ето!

Вълкът /строго/. Бухале, ела.

Бухалът се приближава.

Вълкът. Чети!

Бухалът /чете/. Това хвърчило принадлежи на Вълка.

Вълкът. Разбрахте ли?

Пред онемелите животни, които гледат ту Бухала, ту Вълка, хвърчилото тръгва по своя път отнесено от вятъра.

Вълкът /пее/:

Хвър насам,
хвър натам,
хвър насам-натам-насам!

Зайчето заплаква. Таралежът заплаква. Накрая заплаква и Лисицата.

Вълкът /ядосано/. Пейте!

Някой спира да плаче, някой продължава.

Вълкът /настойчиво/. Пейте!

Лисицата започва първа, след нея – Таралежът, след него – Зайчето.

Всички, щат не щат, пеят:

Ех, че хубаво хвърчило
шари по небето!
От жълтило и синило
грее му лицето!

Влиза Мечокът.

Стои и наблюдава "веселбата". Повдига глава, навярно съглежда хвърчилото. Наблюдава го докато свърши песента.

Мечокът. Браво! /Влиза между тях./ Доволен съм.

Тишина. Пауза. Всички са стъписани.

Мечокът /хваща влакното/. Хареса ми!

Прас! Удря Вълка по рамото, събаря го. Държи влакното. Гледа нагоре.

Мечокът. Чудесно хвърчило!

Вълкът още лежи на земята.

З а й ч е т о. То е мое!

М е ч о к ъ т. Пейте!

Тишина.

М е ч о к ъ т /реве/. Пейте!

Б у х а л ъ т. Мечокът каза да пеете.

М е ч о к ъ т. Ти не се меси! Не ми помагай!

Б у х а л ъ т /запява пръв/:

Ех, че хубаво хвърчило

шари по небето!

От жълтило и синило

грее му лицето.

Хвър натам,

хвър насам,

хвър насам-натам-насам!

Всички пеят, Вълкът пее както е легнал.

М е ч о к ъ т. Стани!

Вълкът става, всички танцуват и пеят.

Във вихъра на веселбата:

М е ч о к ъ т. А бе, не мога да разбера кой ми подари туй чудесно синьо-жълто хвърчило!

В ъ л к ъ т. Аз!

Л и с и ц а т а. Лъже, аз!

Т а р а л е ж ъ т. Ами, ами! АЗ!

З а й ч е т о /извиква/. Това хвърчило е МОЕ! /И тъй като никой не му обръща внимание, отправя въпрос към Бухала./ Бухале, ти защо не им кажеш, че е мое?

Б у х а л ъ т /след пауза/. Чудни хора сте това животните!

М е ч о к ъ т. Обаче голямо удоволствие е да си имаш хвърчило!... Седиш си тук, а хвърчилото – горе. Виджте бе, виджте кво хубаво му трептят ушите и опашката!

Л и с и ц а т а /угоднически, но и многозначително/. На него е написано моето име.

М е ч о к ъ т. Голямо удоволствие обаче! Държиш му конца и си го направляваш!... Виджте бе, виджте кво кротко хвърчило си имам. Ето, минава край облаче! Високо! Трепти. На място! Кротко хвърчило!... А! /Стреснато./ Какво става?

В ъ л к ъ т. Какво става?

М е ч о к ъ т. Дърпа!

Неочаквано Мечокът подскача, нещо го тегли нагоре, краката му се откъсват от земята.

М е ч о к ъ т. Помооош!

В ъ л к ъ т. Какво има?

М е ч о к ъ т. Някой ме тегли нагоре. /Тревожно./ Вълко, хвани ме!

Вълкът хваща краката на Мечока и го приземява. Държи го.

М е ч о к ъ т. Хвани конца.

В ъ л к ъ т. Силно хвърчило, ей!

Мечокът. Ще ни отнесе.

Вълкът. Дърпа!

Мечокът. Дръж се и не бой се!

Вълкът. Да, ама – дърпа!

Разтегнати, ту на земята, ту във въздуха, двамата издават звуци и на тревога и на удоволствие.

Накрая хвърчилото се напъва и ги понася, краката им увисват.

Вълкът. Помооооош!

Мечокът. Лисицо, бързо!

Лисицата. Идвам!

Лисицата хваща Вълка. Вече са на земята.

Вълкът. Дърпа!

Мечокът. Тегли!

Лисицата. Защо дърпа така?

Мечокът. Полудя! Това хвърчило е лудо!

Мечокът запява, след него – Вълкът и Лисицата:

Ех, че хубаво хвърчило

шари по небето!

От жълтило и синило

грее му лицето.

Хвър натам,

хвър насам,

хвър насам-натам-насам.

Хвърчилото, сякаш се подчинява на някакъв порив, прави напън – издига тримата от земята.

Тримата: – Ооооооооо!

Хвърчилото ги смъква.

– Хоп!

Отново се издигат.

– Ооооооооооооо!

Слизат.

– Хоп!

Мечокът. Таралеж!

Таралежът. Кажи, Мечок.

Мечокът. Какво чакаш?

Вълкът. Хвани се!

Лисицата. За мен!

Таралежът. Страх ме е.

Мечокът. Бързо!

Тъкмо да излетят нагоре Таралежът ловко се вкопчва за Лисицата.

Това ги приземява.

Възгласи:

– Ох!

– За малко!

– Готово!

– Долу сме!

Вълкът. Лудо хвърчило!
Лисицата. Да бе, полудя!
Мечокът. Перко!
Лисицата. И нас ни направи перковци.
Таралежът. Ще ни отнесе някъде.
Мечокът запява, след него – компанията му:

Ех, че хубаво хвърчило
шари по небето!
От жълтило и синило
грее му лицето.

Надават силен смях, смях на победители, които са озаптили неизвестна сила.

И пак запяват:
Хвър насам,
хвър натам,
хвър насам-натам-насам.
Ту лети,
ту стои,
тъй стои, че сякаш спи.

Мечокът. Укротихме го!
Лисицата. Намерихме му цаката!
Вълкът. А то си намери майстора.
Лисицата. На него е написано името ми.
Мечокът /ядосано/. Стига! /Ядосано започва да набира влакното./ Твоето име! /Хвърчилото се появява./ Бухале!

Бухалът. Кажи.

Мечокът. Ето.

Бухалът /взима хвърчилото, зачертава нещо по него, пише и чете сричка подир сричка/. Зачертаваме името на Лисицата. /Зачертава./ И пишем: Това хвърчило принадлежи на Мечока.

Мечокът. Лисице, сега разбра ли на кого е хвърчилото?

Тишина. Пауза.

Зайчето. То си е мое.

Мечокът. Стига бе!

Вълкът. Ти кво се обаждаш.

Таралежът. Кво искаш?

Лисицата

Лисицата. Теб никой не те брой...

Таралежът. ...за човек.

Зайчето. Татко и мама ми го направиха!

Мечокът. Млък!

Вълкът. Да не обърнем другия край!

Таралежът. Нахално зайче!

Лисицата. Бе, него никой не го брой за човек.

Мечокът. Бухале, туй хвърчило на зайчето ли е?

Бухалът /след пауза/. Не.

Мечокът. Видя ли?

Таралежът Кратко и ясно!

Мечокът запява, след него и другите, хвърчилото излита понесено от вятъра. Както си пеят, всички поглеждат към небето.

Реплики:

– Чудесно!

– Голямо удоволствие!

– Красиво хвърчило.

– Синьо-жълто!

Пеят и танцуват.

Зайчето /на Бухала/. То си е мое!

Бухалът. Вие, животните, сте чудни хора!

Песента на ликуващите.

Мечокът. Сега пуснете!

Таралежът. Защо?

Мечокът. Махнете се!

Таралежът. Какво ти стана?

Мечокът. Вече не ми трябва.

Вълкът, Лисицата и Таралежът пускат влакното на което са се държали досега.

Мечокът /загледан нагоре към хвърчилото/. Голямо удоволствие!

Направляваш си го както си щеш.

Неочаквано отскача нагоре.

Мечокът. Помоооош!

Вълкът се хвърля и го хваща за краката.

Приземяват се.

Мечокът. Пак полудя.

Вълкът. Голяма хала!

Мечокът. Не мога да го удържа!

Изведнъж двамата политат нагоре.

Мечокът. Лисо!

Лисицата се джасва, хваща се за Вълка.

Приземяване.

Но не задълго, отново политат.

Мечокът. Таралеж, какво чакаш?

Таралежът се хвърля и хваща Лисицата. Бавно се приземяват.

Реплики:

– Ураааа!

– Намерихме му цака!

– Не може да ни победи.

Запяват.

Но, сякаш раздражено от това, хвърчилото ги дръпва рязко и ги раздрусва, след туй ги отлепя бързо от земята. Реплики:

– Помоооош!

– Ужас!

– Искам долу!

- Отвлича ни!
- То ни отнася!

Бавно се приземяват. Въздишки на облекчение.

Реплики:

- Какво беше туй?
- Какво му стана?
- Ядоса ли се?

Мечокът. Сега ще му дам да разбере!

Вълкът. Да го свалим!

Лисицата. И какво?

Мечокът. Ще му се скараме!

Таралежът. Така му се пада!

Мечокът. Дърпайте!

Навиват влакното. Хвърчилото е на земята.

Мечокът. Проклетнико!

Вълкът. Разбойнико!

Лисицата. Ако още веднъж ни вдигнеш от земята.

Мечокът. ...ще те разкъсаме!

Таралежът. На парчета!

Мечокът. Ще ти отрежем опашката!

Таралежът. Ушите!

Мечокът /нанася удар на хвърчилото/. Разбра ли?

Вълкът. Ще те смачкаме!

Лисицата. Сега го пуснете.

Таралежът. Да видим ще лудува ли.

Пускат хвърчилото, то изчезва и ги дръпва по-рязко от всякога.

Всички държат здраво и дават отпор.

Реплики:

- Дръжте се!
- Не пущайте!
- Запазете спокойствие!
- Не се давайте!
- Олелеее!
- Помооош!
- Спрете го!

Политат нагоре.

Изчезват.

Чуваме само гласовете им:

- Полудя отново!
- Пощуря!
- Пощръкля!
- Не разбира от думи!
- Няма ли кой да ни свали?

Появяват се в горната част на сцената и падат с трясък земята.

Гласовете им са ядосани:

- Дай го!

- Свалете го!
- Ще го набием!
- Бързо!

Смъкват хвърчилото.

Нахвърлят се срещу него, удрят го, изливат яда си:

- Да го скъсаме!
- На парчета!
- Да го укротим!
- Да го смачкаме!
- Отрежете му опашката!
- Ножици!
- Ето ги!

Лисицата подава ножица.

- И ушите!
- Хайде!

Зайчето изскача до тях.

З а й ч е т о. Махнете се! Вие сте лоши! Пуснете хвърчилото ми!

М е ч о к ъ т /стъписан/. Какво?

З а й ч е т о. Махнете се!

М е ч о к ъ т. Какво?

З а й ч е т о. Не пипайте хвърчилото ми!

М е ч о к ъ т. Защо? Не видя ли?

Т а р а л е ж ъ т. То полудя.

Л и с и ц а т а. Искаше да ни отнесе.

В ъ л к ъ т. Към облаците.

Т а р а л е ж ъ т. И после да ни пусне.

В ъ л к ъ т. Да се пребием.

Отново удари по хвърчилото.

З а й ч е т о /хвърля се срещу тях/. Спрете! /Всички се стъписват от учудване./ Да не сте пипнали хвърчилото ми!... Татко!... Мамо!...

Смях.

В ъ л к ъ т. Ха така...

М е ч о к ъ т. Повикай ги!

З а й ч е т о. Татко ще ви бие.

Смях.

М е ч о к ъ т. Чакаме!

З а й ч е т о. Няма да режете хубавото ми хвърчило!

В ъ л к ъ т. Как – хубаво?

М е ч о к ъ т. Какво му е хубавото?

Т а р а л е ж ъ т. Искаше да ни затрие!

Л и с и ц а т а. Да ни открадне.

Т а р а л е ж ъ т. И да ни пусне отгоре.

З а й ч е т о. То си знае.

В с и ч к и. Какво?

З а й ч е т о. Заслужавате.

М е ч о к ъ т. Щом заслужаваме, ще го по скъсим отгоре и отдолу.

Л и с и ц а т а. Ще го укротим.
З а й ч е т о. Няма да го пипнете!
Смях.
З а й ч е т о. Само през трупа ми!
Смях.
М е ч о к ъ т. Момент! /Настъпва тишина./ На теб хвърчилото трябва ли ти?
З а й ч е т о. Обичам си го!
М е ч о к ъ т. И какво ще го правиш?
З а й ч е т о. Ще си го пусна.
М е ч о к ъ т. И после?
В ъ л к ъ т. Ще те търсим на небето.
Смях.
Л и с и ц а т а. Ще те отнесе.
Т а р а л е ж ъ т. Като паяжина!
Смях.
З а й ч е т о. Махнете се, докато не съм се ядосал!
Смях от сърце.
М е ч о к ъ т. Момент! Тишина. /Става тихо./ Искаш ли този път да го пуснеш ТИ?
З а й ч е т о. – Ами – да.
Смях.
М е ч о к ъ т. И ще те търсим в небето.
Т а р а л е ж ъ т. Точка в небето!
Л и с и ц а т а. Запетайка!
Смях.
З а й ч е т о. Махнете се от хвърчилото ми.
М е ч о к ъ т /внезапно/. Добре, но искаме да видим.
З а й ч е т о. Какво да видите?
Л и с и ц а т а. Как ще го пуснеш.
В ъ л к ъ т. От земята.
Л и с и ц а т а. Нулево зайче!
Т а р а л е ж ъ т. Минус зайче!
Смях.
М е ч о к ъ т. Хайде!
З а й ч е т о. Какво?
М е ч о к ъ т. Пусни го!
З а й ч е т о. Ще го пусна!
Смях.
З а й ч е т о /запява монотонния си мотив/:
      Сега ще пусна хвърчилото.
      Сега ще пусна хвърчилото...

*Зайчето пуска хвърчилото по известната ни вече посока, то изчезва,
Зайчето освобождава влакно, заглежда се нагоре и запява другата песен.
Смехът постепенно заглъхва.
Животните се струпват около Зайчето, пулят се от учудване, накрая
поглеждат нагоре. Чакат реакция от страна на хвърчилото.*

М е ч о к ъ т /учудено, може да се каже обидено/. Защо така?
В ъ л к ъ т. Защо не рита?
Л и с и ц а т а. Защо не те отнесе?
Т а р а л е ж ъ т. Зайче, защо?
З а й ч е т о. Защото се обичаме! /обръща се към тях./ Кой иска да го
подържи?

Всички се отдръпват рязко.

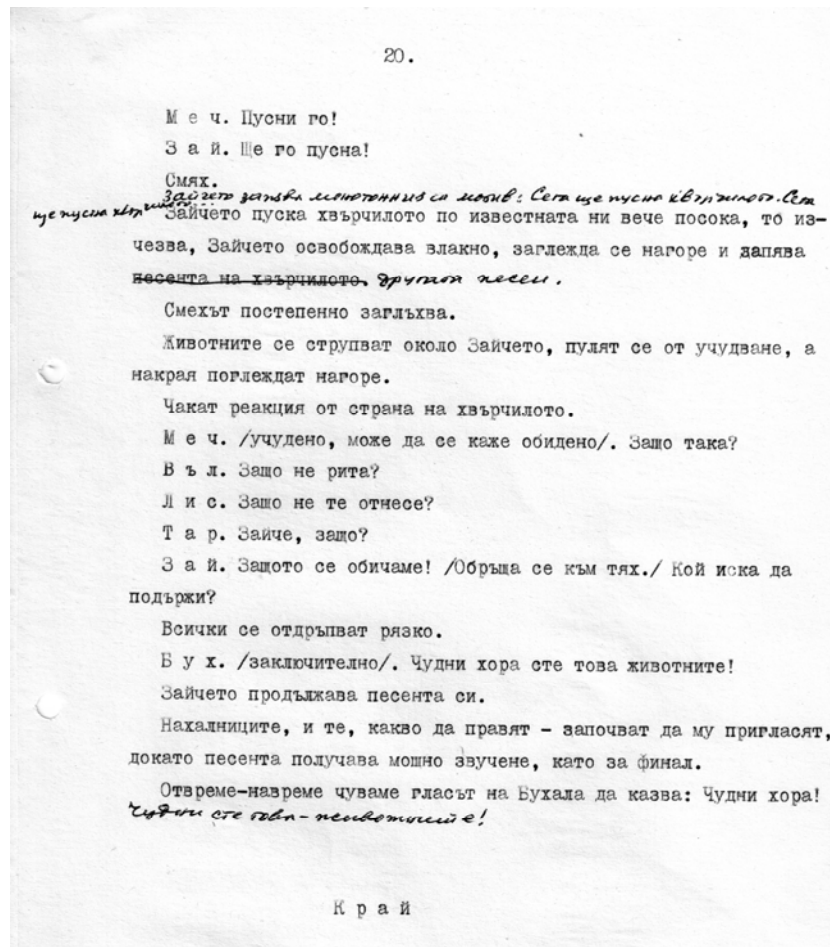
Бухалът /заклучително/. Чудни хора сте това животните!

Зайчето продължава песента си.

*Нахалниците, и те, какво да правят – започват да му пригласят, докато
песента получава мощно звучене, като за финал.*

Отвреме-навреме чуваме гласът на Бухала да казва: Чудни хора! Чудни сте
това – животните!

Край

<----- От тук нататък има и друг опит, вероятно по молба на режисьор или редактор, да се направи по-ефектен финал; надолу е един от тях:

Т а р а л е ж ъ т. Я дай!

З а й ч е т о. Какво дай?

Т а р а л е ж ъ т. ... си ми хвърчилото.

З а й ч е т о /крещи/. Не!

Т а р а л е ж ъ т. То беше мое.

З а й ч е т о. Мецане!

М е ч о к ъ т. Зайче, ти си много интересно явление. Всеки знае, че най-напред хвърчилото беше негово. От гледна точка на фактите, сега, каквото и да говорим, хвърчилото си е негово. Така че...

Т а р а л е ж ъ т /хваща влакното/. Чу ли?

З а й ч е т о. Не! От гледна точка на фактите...

Т а р а л е ж ъ т. Пусни го де!

Таралежът отнема хвърчилото. Зайчето заплаква.

Т а р а л е ж ъ т /гледа радостно нагоре/. Ех, че хубаво хвърчило си имам!

Л и с и ц а т а /ненадейно/. Ами!

Т а р а л е ж ъ т. Моля?

Л и с и ц а т а. Бухале, това хвърчило на таралежа ли беше или мое?

Б у х а л ъ т. Твое.

Л и с и ц а т а. Видя ли, Таралежко?

Лисицата изтръгва влакното от Таралежко.

Т а р а л е ж ъ т. Чакай, ти от каква гледна точка?

Л и с и ц а т а /гледа към хвърчилото/. Ех, че хубаво хвърчило си имам!...

Слуша ме, лети си кротко и опашката му шава, облачето гъделичка и се с него забавлява.

В ъ л к ъ т. Я подай влакното!

Л и с и ц а т а /уж наивно/. Защо?

В ъ л к ъ т. Да видим кво ще стане.

Л и с и ц а т а. Ааа, не така!

В ъ л к ъ т. Ти чу ли кво казах?

Л и с и ц а т а. Бухльо, на кого е хвърчилото?

Б у х а л ъ т. На вълка!

В ъ л к ъ т. Чу ли?

Л и с и ц а т а. Не!

В ъ л к ъ т. Хайде сега, ще си живеем ли тук, или ще си възразяваме?

Л и с и ц а т а /подава му влакното/. Не е честно. М кар че...

В ъ л к ъ т. /гледа нагоре/. Чудесно хвърчило.

Л и с и ц а т а. Макар че...

В ъ л к ъ т. Какво, протестираш ли?

Л и с и ц а т а. Ако питаш мен, хвърчилото не е твое.

З а й ч е т о. Точно така!

Л и с и ц а т а. Ти млъкни.

М е ч о к ъ т. Туй хвърчило започна отново да ми харесва. Я го вижте как се укроти. Нито ни мята насам-натам, нито ни вдига нагоре. Така че...

В ъ л к ъ т. Ти май, нещо...

М е ч о к ъ т. Подай влакното.

В ъ л к ъ т. Не!

М е ч о к ъ т. Дай, дай!

В ъ л к ъ т. Хвърчилото ми!
М е ч о к ъ т. Стига де, дай!
В ъ л к ъ т. Глей сега, мечок, не е честно, искаш да ми отнемеш хубавото кротко хвърчило.
М е ч о к ъ т. Бухале!
Б у х а л ъ т. Хвърчилото е на мечока!
М е ч о к ъ т. Чу ли? Мечокът грабва влакното.
В ъ л к ъ т. Ясно.
М е ч о к ъ т. Вече ти е ясно.
В ъ л к ъ т. Обаче...
М е ч о к ъ т /гледа нагоре/. Сякаш е заспало! Само ушичките му трептят. Какво бе, какво обаче?
В ъ л к ъ т /кротко/. Нищо.
М е ч о к ъ т. Хубавото ми укротено хвърчило!
Хвърчилото обаче сякаш само туй и чака. То дръпва мечока. Мечокът прави крачки встрани и ха – да полети.
М е ч о к ъ т. Помощ!

-----> ... до тук!... Но вероятно не са стигнали до съгласие – явно е, че действието взе да натезжава – и най-неочаквано намирам следния текст като край:

~~кока да подържи?~~

Всички се отдръпват рядко.

Б у х а л ъ т /заключително/. Чудни хора сте това животните!

Зайчето продължава песента си.

Нахалниците, и те, какво да правят - започват да му пригласят, докато песента получава мощно звучене, като за финал.

Отвреме-навреме чуваме гласът на Бухала да казва: Чудни хора! Чудни сте това - животните!

К р а й

*Това май ще е
осъдено за финал
на пиесата*

*** Забележка 2:

Е НЕКА сега някой каже, че това не е България на 21 век!...

Когато започнах да преписвам текста, започнах да търся и какъв е символът на Хвърчилото. Дали Свободата, дали Изкуството...

Но според видът животните, което се влюбваха в него - усетих, че е нещо друго, по-подходящо за нрава им...

Когато се появи Мечокът - силно ми лъхна на Тодор Живков, но вече много ясно ме беше завладяла мисълта, че тази пиеска - отново по на-странен начин - е невероятно предчувствие за... природата на Животните в България през 21 век....

НЕ Е ЛИ ТАЗИ сценката, на която сме свидетели ежедневно и от години насам?

ВЛАСТТА! Ето го символът, който омагьосва моментално онези, които я докопат. И не могат да се спасят от лапите ѝ, чак докато тя не ги отнесе, събори, подиграе или уплаши...

Ахото дори не е и знаел какво е написал!...

А аз отново съм разтърсена от един най-прост текст на пиеса, но аз не мога да съм съдия - има намеса на интереси!... :)

Дано някой още изпита удоволствие от текста, който пред деца трябва да се изиграе едва ли не «по циркаджийски», за да ги разсмее...

Пиесата е записана като детска, но не куклена или анимация, което е странно - заради хвърченето, падането и люлеенето на снопове артисти под хвърчилото?...